

ברכיים, והיא כותבת ב.חיללים יצאו לדרך. על חיללים יצאו לדרך / למסע רגלי גדול / התקרמו בלי פיקיברד...
אין זה פלא, שזיעת-חיללים שוטפת את מרבית פיומוניה של שמר.

ב-1967 הגיע תורה-מלחמות בפיומוני נעמי שמר. כשיה אנחנו מאותו הכפר, סיפרה על הירואים מעבר למידות שפיות, על שניים בני אותו הכפר, שיצאו למלחמה, ממנה שב רק אחד: אני וזכר בקרב שלא נגמר / פיתאום ראיתי איך אתה נשבר. / וכשעלה השחר מן ההר / אז אותך הבאתי אל הכפר... כארמה למרגלות הלוחמים, פיומונה נעמי שמר במה אמרו הציפורים, וכתבה: רק הנעל המסומרת לחיל / לחשה בדומיית המאהל: / חול ומים ואבק / אנוכי כך ארבע / עד יומנו האחרון ועד בכלל..."

את פיומוניה של נעמי שמר העריך בסארקום יוצא-דופן הסופר עמוס עוז, שתואר כסיפור באור התכלת העזה את זריחת מיתוס הכוח והשתלטות הישראלים, בעיקבות ששת-המים, תוך התעלמות מנוכחות הערבים בשטחים הכבושים.

כתב עמוס עוז על ירושלים של זהב:

"מאוד מאוד שאפו רבים מן השבים לציון לראות בערביי הארץ מין תת-עוץ שיימוג מעצמו, או מין מרכיב ססגוני של התפאורה התנ"כית, או לכל המוטב, ילידים שאנחנו ניטיב עימם והם יתמוגגו מרוב תודה. לימים שיתגלה היתג נעמי שמר לתת ביטוי פשוט, שקוף ומפחיד לאותה נטיית-לב עצמה, כתארה את ירושלים המיוחלת כך: ... כיכרה-שוק ריקה / ואין יורד אל ים-המלח בדרך יריחו... כוונתה, כמובן, כיכרה-שוק ריקה מיהודים, ואין יהודי יורד אל ים-המלח בדרך יריחו. והמילים מסגירות רוב נפשי אופייני ונפוש מאוד..."

ראשית בשורת ארץ-ישראל השלמה הופיעה בפיומוניה כאשר כתבה: "אל כנפי הכסף רכובים / אכירי הרוח בעבים / העוים והטובים / כבני-רשף יגביהו עוף (...). אנחנו ממריאים מגולן ועד ים-סוף..." מעין גירסה מולחנת של גזע-האדונים מהטובים לטיס."

הפרק הבא בבשורת פיומוני נעמי שמר היה המראה אל מעבר לטוביה-הטעם המתחסר של פיומוניה. היא הפכה את הרדי והטלוויזיה, שבהם מושמעים פיומוניה, מכשיר-תעמולה למצע הרעיוני של תנועת ארץ-ישראל השלמה. בפיומוני בהיאחזות הנח"ל בסיני, היא טיפחה באמצעות "חילת יפה / וצמתה נופלת על כתפה..." הלחנה לאירואלוגיה האמי פריאליסטית של התנחלות בחצי-האי-סיני, שאותה הרביקה על העבר התמים של בניית היישוב היהודי בארץ:

"כמו לפני שנות אלה בקיבוץ / אני ממש שיפשפתי את עיני / בהיאחזות הנח"ל בסיני..." וכדי להגן על "היאחזות הנח"ל בסיני", קיים היה הצורך במעוזי "קו בר-לב", שנעמי שמר יצקה בו בטון פיומונאי בשיבחי מעוז. פיומוני שהוא המתחכם והצבוע שבפיומוניה, היא ניצלה את הכאב של דור שלם, שישב במלחמת-התשה במעוזי תעלת-סואץ, ורעד מפחד תחת מטר הפגזים ויריות הצלפים. את פחדו של דור זה באה וזיווגה שמר עם החשמונאים, בעזרת מעוז צור ישועות, והוסיפה: "אבוא במיהרות ובמצודות ובמערות / ובניקרות-צורים ובמחילות-עפר / איישם בלב הלילה, דרוך וחרישי / אורב לי מבקש נפשי..."

השימוש באורב לי מבקש נפשי אינו מלפלי כלל.

כאשר נספחה נעמי שמר בפמלייתו של הנשיא לשעבר, יצחק נבון, בביקורו במצריים, היא תיארה את הדימוי שעלה בה בעת ביקורה במימדי אבוסימבל, כאשר ראתה תבליטי-קיר מצריים, כתמונות מתוך ההגדה של פסח: "הנה איש מצרי מכה איש עברי, הנה ירך את המצרי ויטמנוהו חול..."

פרק מלחמת-היהודים-הכפירים בביוגרפיה ובהיסטוריה המפוטמת של נעמי שמר הוא פרק לו יחי, שנכתב עוד טרם התמוטטות "האימפריה הישראלית", והנפתח ב"עוד יש מיפרש לכן באופק / מול ענן שחור כבד..." קרי, אנחנו הלבנים והטובים, ומולנו: השחורים והרעים. **סלים תת-הדברתיים ממשיכים לרצץ את פיומוניה של נעמי שמר ואת חלכותיה במיצטור-הפיומוני. ומחלחל לים לתת-ההכרה הקולקטיבי של ישי-ראל.**

כפיומוני על כל אלה פתחה ב"על הרב ועל העוקץ / על המר והמתוק / על בתנו התינוקות / שמור אלי הטוב..." כאשר הדימוי, הגלוי למדי, של גוש אמונים הוא "התינוקות", שהיא כל הישובים שהוקמו מחוץ לקהילות.

במשך פיומונה זה הביאה שמר את שיא "בשורתה", שהיה ההימנון והסמל של התנועה לעצירת הנסיגה מסיני: "אלי-נא תעקור נטוע /

אל תשכח את התיקווה / השיכני ואשובה / אל הארץ הטובה / שמור אלי על זה הבית / על הגן — על החומה / מיגון, מפחד-פתע / וממיל-חמה..."

בהדרגה התברר גם לנעמי שמר שקהל שומעיה ומאזיניה עובר הסבה ותחת להישאר פיומונאית של ארץ-ישראל היפה היא הופכת לפיומונאית הכיפוט הסרוגות.

לכן החלה למצוא פורקן בפיומוניה בסמלים לאומניים, כפי שהדבר בא לידי ביטוי בפיומונה שירת העשבים, המבוסס על ר' נחמן מברסלב: "וכשהלב / מן השירה מתמלא / ומשתוקק / ארץ-ישראל / אור גדול / אזי נמשך והולך / מקדושתה של הארץ..."

הסרק הבא בדרבה הוא מציאת פורקן מילולי במשיחות-השקר, שהפילה כבר רבבות, במהלך ההיסטוריה היהודית.

כפיומונה תכלי משיחית, שמוטב היה לו להיקרא "חבלי משיח-שקר", היא פיומונה על ים-כאלה ששרים / מעבר לרממה / שפתיהם אולי אינן נעות / אבל קולם / יישמע: / חבלי-משיח / הנה זה בא / היום..."

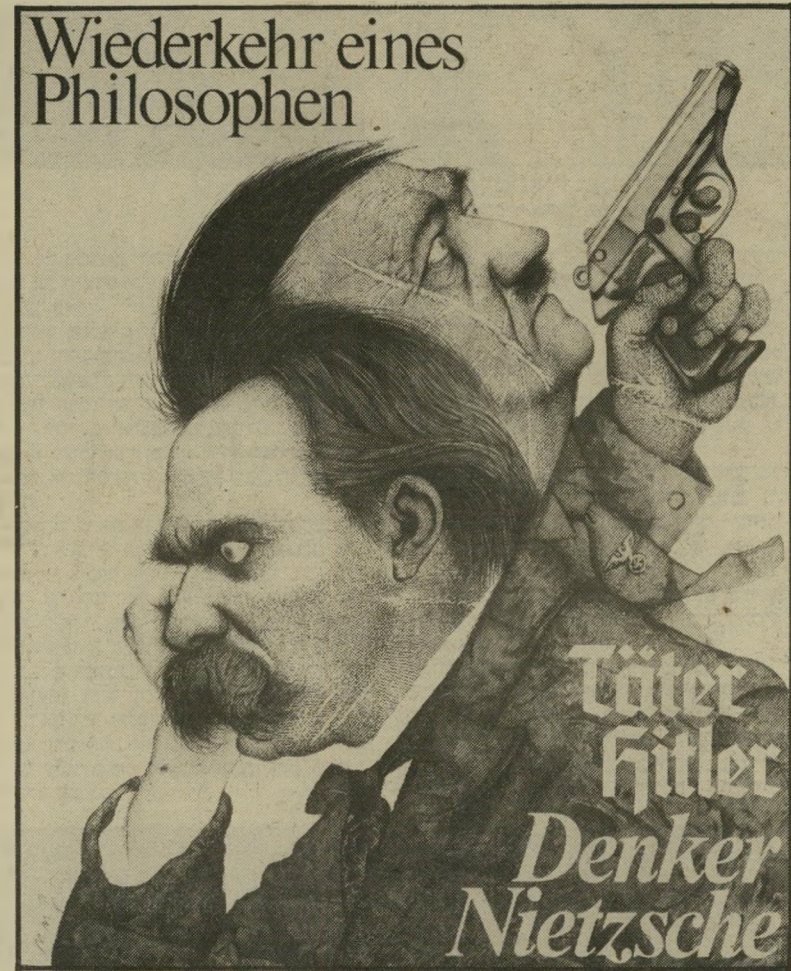
אחדות אידיאלית מדהימה שוררת בין הפיומונאית נעמי שמר ובין בעלה הנוכחי,

ספרים העוסקים בגילגולי האדיאיה של "האדסה-עליון" בתרבות-המערב (ובעיקר בתרבות הגרמנית). בהשפעתו של הנרי מילר, יוצרים הורוביץ/בן-ארי השקפת-עולם הניזונה מהכלאה בין "נצח-ישראל" ל"מנדבושקס...", במהלך תעתוע מוטריף של השתלטות כיני-גוף, על גיבוריו של הורוביץ ועל תל-אביב כולה, בנוסח המועקת מהנרי מילר.

האדיאולוגיה המלווה את הורוביץ / בן-ארי, היא "גברית" ואנטי-פמיניסטית. תפקיד האשה, כמו בכל תורה גזענית פאשיסטית, הוא לסייע.

וכך מציג את הורוביץ: "עולם-הרעיונות הוא עולם גברי טהור, המשיך ארזי מעורר. אברה-מין, האשכים ורעיונות — אלה החבדלים העיקריים בין גבר לאשה. לנשים אין רעיונות, לא הבנה לרעיונות ולא חפץ בהם. הן פחדות מרעיונות. השריים ורעדים להן כשאנחנו, הגברים, מתחילים להשתולל על הרעיונות הגדולים שלנו. הן יודעות שרעיונות עלולים להוליד תקופה שבה יהיה עליהן לחולל אחריו בחולות, לבושות חאקי, לזרוק רימוני-על מי שאנחנו נמצא לנכון. הן משתפות בשיגעונות שלנו..."

אלא שהחברה "הגברית" האדיאלית של

ניטשה והיטלר***

אברה-מין, האשכים והרעיונות—אלה החבדלים בין גבר ואשה!

ישראל נראית עולה להורוביץ, המצמיד את התרבות הישראלית למרד יוקר הניזון האירופי, בדומה לנושאי-דגל אחרים של הימין, והוא כותב בהתנשאות: "... אך פתאום התמלא רוגז. מה אני עושה אצלכם ככלל? שאג, מה לי ולכם, לעזאזל? מדינה ומולדת וגבני יהודי וזונה יהודיה וצבא הגנה לישראל וכל מחסן המציאות הזה משוק-הפישפשים, שצריך לשמח את לבי בגיל חמשת אלפים שנה (...). השומרים, האכרים, המצרים הקדמונים, הבבלים, האשורים, הפרסים, היוונים, הרומאים, הערבים, הטטארים — כולם נרקבו בינתיים. גם אירופה נרקבת לעיני, מין ריקבון מבוסס וריחני הממלא את העולם שיכרו, ו

ליאופולד פון זאכר-מאוז (1836-1895), סופר אוסטרי, שחיבר בין השאר ספר אנטישמי, המתאר חיי מישפחה יהודית בפולין. בספריו האחרים עבר לעסוק בתיאור סטיות מיניות ומשמו נגזר חמונה. מאזכרים. נכדתו היא הזמרת הבריטית מאריאן פאיינפלד. ** כינים, שכור מחצבתן בשיער הערווה ושאיפתן היא לעלות מעלה-מעלה עד לגבות העיניים (הגדרת מילון עולמי לעיברית מודרנית מאת נתיבה בן-יהודה, בעזרת דן בן-אמוץ).

*** בשער של השבועון הגרמני דר שפיגל.

ומוסך בו רוח-עיונים. אירופה נרקבת מתוך זכות מלאה להירקב..." עם התבררות התמונה של "נצח ישראל" במהדורה חילונית, פסכר-כנענית-ימנית, יוצא בן-ארי, גיבורו של הורוביץ, למיתקפה נגד השמאל בכלל, והשמאל הישראלי בפרט, בהוכיחו את ה"סיון" ואת הטבח "הסיטוני" שביצעו אנשי ההגנה באלטלינה... והלאה אל: "המיפלגות הקומוניסטיות שמחוז לארצות הדימוקרטיות העממיות מלאות אינטלקטואלים מוכי שחפת, אסטמה, אולקוס ושאר חוליים..." ואחרי שחיסל הורוביץ את השמאל הישראלי והקומוניזם, והביא לשקיעתה של אירופה, הוא מגיע אל האדיאל הגיועני שלו, אותו הוא שם בפי גיבורו. "השאיפה לכוח — כוח לאומי ואישי. אינני בטוח מניין זה נובע. אולי מרקע של אלפי שנות חוסר-אונים. שהגיעו לשואה רק לפני שנים לא-רבות. נדמה לי שכל אווירת ההתפרקות וההתפרקות אצלכם בישראל נובעת מתחושת האבסורד שבקיום שאיפת-סוד לכוח בציבור בן שניים וחצי מיליון איש. המנהיג הרגול הבא של היהודים יהיה איש שיוציא שאיפה לכוח לגבי ציבור קטן כזה בתקופה שבה פועלות יחידות מדיניות בנות מאות מיליונים. הוא יצטרך למצוא דרכים שתאפשרנה ליחידה קטנה כזאת להיות יותר מסיידה-עממית ומברית-המועצות. במילים אחרות — הוא יצטרך למצוא אמצעים חדשים ודרכים חדשות לאגירת והפעלת כוח, אמצעים ודרכים שאינם ידועים כיום, שיאריכו את כוחו של ציבור קטן בן שניים וחצי מיליון איש מכוחן של מעצמות-העל..."

ולקורא התמה והשואל, מניין יביא הורוביץ את מאגרי כוח-האדם שלו, שיקנו לאותו מנהיג ישראלי, שעליו הוא חולם, את הניצחון, הוא ממשיך ומספר:

"ניתן לכם (לגויים) כמה מבנותינו וכמה מבנינו יקחו לנשים מבנותיכם, וכך, לאט-לאט ובבהדרגה תיהפכו גם אתם במשך הזמן ליהודים. כך יהיה לזרעכם חלק ונחלה באבותינו אברהם, יצחק ויעקוב, וימוג קצת דם אנושי בתמיצת השתן של השטן הזורמת בעורקיכם..."

תוכנית זו מזכירה לא במעט ניסיונות נאציים להגדיל את פוטנציאל הגזע הגרמני. אלא שמעצור צפוי לתוכניתיו של הורוביץ: שותפיו לימין, מזמרי שיריה של רעיותו נעמי שמר, אנשי גוש אמונים, המקפידים על שמירת טוהר הגזע היהודי בארץ.

להורוביץ יש גם בשורה לכיוון הנאצי. הוא תיאם אותה עם עמדות גוש אמונים כלפי הד"ר הנרי קסינג'ר, שריה-חוקר האמריקאי לשעבר: "הגרמנים כבר אינם נאצים, הואיל והם השמידו את הנאצי שבהם על-ידי הגשתו במציאות. אבל יהודים רבים, שילדותם עברה עליהם בגרמניה שבין שתי המלחמות, הם נאצים בעמקי נפשם עד עצם היום הזה. ארצות-הברית שורצת יהודים-נאצים כאלה, ילידי גרמניה. רבים מהם למדו תלמוד בנעוריהם. ולזה אינטלקט מזהיר ושכל חד כתער.

"אם אייפעס יהודי גרמני כזה, שהוא נאצי בעמקי נפשו, יגיע להשפעה מכרעת בארצות הברית, יהיה זה השלב המסוכן ביותר בתולדותיו של עם ישראל, מראשיתו ועד היום הזה. הדברים שהוא יעשה ליהודים, מתוך כולמוס של יצר השמדה עצמית, יסכנו את קיומו של עם ישראל יותר משסכנו אותו המן והיטלר גם יחד. גדול הצוררים שאיפעס קמו על עם ישראל לכלותו היה יהודי אמריקאי ממוצא גרמני. השעות הגדולה של היטלר היתה בכך שהוא השמיד את יהודי גרמניה ביחד עם יהודים בני ארצות אחרות, במקום לקרבל ולהשתמש בהם לביצוע תוכנית ההשמדה של בני גזעים אחרים, כולל יהודי ארצות אחרות..."

הוא בוודאי לא התכוון לנעמי פרנקל, יהודיה-גרמניה ששינתה את דעותיה כאשר חזרה לגרמניה, ושהפכה תאומה רעיונית להורוביץ.

ואם לא די בעמדותיו אלה של מרדכי הורוביץ, הוא מציג עמדות נוספות, המקרבות אותו לדעות הגיועניות פאשיסטיות של קלמן כנצלסון, מחבר "המהפכה האשכנזית".

אין הוא טורח כלל להסתיר עמדות אלה: "אני רואה שגם אתה מוסקס", אמר, "איה גוש בשר לבנטיני. אפילו מכת-יברק לא היתה יכולה לטעון אותו במתח כלשהו", הוא מרד את דורו במבט גלוי, בלתי-מוסווה, שהתיעוב בו בגל ממש בהתפעלות, חסי, נפשי, כשאני רואה אחד כזה שפוך כך בכורות, כלור רופס, מפצח גרעינים ומשליך הקליפות לאשר תפולנה — מתעוררת בי חרדה: מה אם הוא יהוש פתאום גיירי של פעולת מעיים ממשמשת ובאה. אני חושש שהוא ישלשל את צרכיו תחתיו כאן, בסלון ובפרהסיא..."